

2. neděle velikonoční rok A (2026)

1. čtení – Sk 2,42-47

Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné.

Čtení ze Skutků apoštolů.

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všečen svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse a církvi.

Mezizpěv – Žl 118,2-4.13-15.22-24

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

Nebo: *Aleluja.*

Nechť řekne dům Izraelův:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Nechť řekne dům Áronův:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Nechť řeknou ti, kdo se bojí Hospodina:

„Jeho milosrdenství trvá navěky.“

Vrazili do mě, abych padl,
avšak Hospodin mi pomohl.

Hospodin je má síla a statečnost,
stal se mou spásou.

Jásot ze spásy
zní ve stanech spravedlivých.

Kámen, který stavitelé zavrhli,
stal se kvádrem nárožním.

Hospodinovým řízením se tak stalo,
je to podivuhodné v našich očích.

Toto je den, který učinil Hospodin,
jásejme a radujme se z něho!

2. čtení – 1 Petr 1,3-9

Bůh nás znovu zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, (na dědictví) skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to k chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Zpěv před evangeliem – Jan 20,29

Aleluja. Protože jsi mě uviděl, Tomáši, uvěřil jsi, praví Pán; blahoslavení, kdo neviděli, a uvěřili. Aleluja.

Evangelium – Jan 20,19-31

Za týden přišel Ježíš zase.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho

jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Homilie

Drazí bratři a sestry,

každý z nás něco od života očekává. Vstupujeme do něj s nadějemi, sny, plány. Toužíme po štěstí, po lásce, po naplnění. A přece se dříve či později setkáváme s něčím, co jsme si nevybrali — s ranami.

Rány přicházejí v různých podobách. Někdy bolí tělo, jindy srdce. Někdy nás zraní druzí lidé, jindy život sám. A někdy si rány způsobujeme i navzájem. A možná si v těch chvílích klademe otázku: Proč? Proč právě já? Proč právě teď?

Dnešní evangelium nám ale ukazuje zvláštní skutečnost: i Ježíš po svém zmrtvýchvstání nese rány. Nepřichází jako někdo „bez minulosti“, bez bolesti. Přichází jako ten, kdo byl zraněn — a přesto žije.

A apoštol Tomáš? Ten nechce slyšet jen slova. On chce vidět, chce se dotknout. Chce jistotu. Možná mu rozumíme víc, než si myslíme. Kolikrát i my říkáme: „Bože, ukaž se. Dej mi důkaz. Dej mi něco, čeho se můžu chytit.“

A Ježíš Tomáše neodmítá. Nepokárá ho. Naopak — zve ho: „Vlož svůj prst sem. Podívej se na mé rány.“

To je nesmírně důležité. Ježíš se nestydí za své rány. Neskrývá je. Právě skrze ně přichází víra.

A tady se dotýkáme hlubokého tajemství:

Bůh nás nezachraňuje navzdory ranám, ale často právě skrze ně.

Možná si myslíme, že rány jsou důkazem Boží nepřítomnosti. Ale evangelium říká pravý opak. Rány mohou být místem setkání s Bohem.

A zde vstupuje do hry něco, co je pro náš život klíčové — **Boží milosrdenství.**

Boží milosrdenství znamená, že Bůh vidí naše rány — a neodvrací se.

Znamená, že nás miluje ne tehdy, až budeme „v pořádku“, ale právě teď, když bolíme.

Znamená, že vstupuje do našich zranění, aby je proměnil.

Podívejme se na Ježíšovy rány:
jsou důkazem utrpení — ale zároveň i důkazem lásky.
Jsou znamením smrti — ale zároveň i vítězství života.

A totéž může platit i o nás.

Naše rány nás nemusí uzavřít. Nemusí z nás udělat hořké lidi. Mohou se stát místem, odkud začne proudit soucit, pochopení, blízkost k druhým.

Kolikrát právě lidé, kteří sami prošli bolestí, dokážou nejlépe porozumět druhým.
Kolikrát právě ti, kdo byli zraněni, dokážou nejvíce milovat.

To je působení Božího milosrdenství.

Bůh neříká: „Zapomeň na své rány.“
On říká: „Dovol mi vstoupit do nich.“

A když mu to dovolíme, stane se něco zvláštního:
rány nezmizí, ale přestanou nás ničit.
Bolest nezmizí, ale dostane smysl.
A život — ten nakonec zvítězí.

Bratři a sestry,
možná i my dnes neseme nějakou ránu. Možná ji skrýváme. Možná o ní nikdo neví.

Zkusme ji dnes přinést Bohu. Takovou, jaká je. Bez přetvářky.

A dovolme mu, aby se jí dotkl.

Protože jeho milosrdenství je větší než jakákoli bolest.
Jeho láska je silnější než jakékoli zranění.
A jeho život — ten je silnější než smrt.

A tehdy možná i my budeme moci spolu s Tomášem říct:
„Pán můj a Bůh můj.“

Amen.